

ANHELO EL CEL

Un relat de: [Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio](#)

Costa voler estar al cel, voler sentir-lo, voler gaudir-hi; quan fa massa temps que ets a l'infern: en un lloc que crema, mata i destrueix.

Si l'infern rau dins teu i s'ha apoderat de cada part de tu, és difícil voler canviar-ho, voler sortir d'allò que t'ha atrapat, t'ha seduït i ha sigut l'única companyia en la soledat.

A vegades penso que m'estic morint, que el dolor em mata i els secrets em dessagnen. Però, realment això és el que vull? Una vida dedicada a la bogeria i al patiment? Crec que no.

Estic cansada d'esperar, com si de sobte pogués arreglar-ho tot i viure enlloc de sobreviure. Per lògica sé que això no passarà, ja que si la foscor s'ha apoderat de mi any rere any, la llum no podrà estar aquí en tant sols unes setmanes. Potser es tarda menys a caure que a escalar. Ja que caure no comporta esforços, però aixecar-te i escalar el pou que un mateix ha anat construint al cap dels anys comporta molt de valor.

He de guanyar la lluita contra mi mateixa perquè no vull un futur dins d'una presó feta de pors i dolor.

Si no ho faig per mi, al menys per aquells que m'estimen.

És difícil voler sortir-ne, encara més escriure-ho, però aconseguir-ho ja és obligatori.

Perquè la força que guardo dins meu tard o d'hora sortirà a la llum i esclatarà tant fort i tant plena de vida que matarà els monstres que han anat creixent amb mi ja que aquests coratge que duc amb mi no pot passar-se tota la vida amagat al meu costat.

Pseudònim: Anull